

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. X. Quarta ratio, quæ probat, Filium Dei incarnandum fuisse, quamvis
Adam non peccasset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

magnificentia in hoc suum potuerit tabernaculum? & quis cogitare poterit, omnia hæc prodigia patrata esse, nonnisi per accidens respectu peccati Adæ?

Omnibus his annectam, quod vehementius movere nos solet,

nósque magis convincere, speciale nostrum commodum. Et hoc ultimum erit argumentum imponens finem præsentí Consultationi.

ARGUMENTUM.

Quarta ratio, quæ probat, quòd etsi Adam non peccasset, Filius DEI fuisset incarnatus.

ARTICULUS X.

Omnis gloria & felicitas naturæ nostræ humanæ dependet à mysterio Incarnationis.

NON erat animus Deo magnificandi seipsum, dum factus est homo; siquidem infinita ipsius Majestas ex omnibus, quæ sunt extra ipsum, nil capere potest augmenti; sed extollere voluit infinitam ratione vilitatem conditionis nostræ humanæ, efficiendo, ut homo esset Deus. Reperire erat tantæ ambitionis homines, ut adorari se fecerint velut Deos. Nabuchodonosor, qui nonnisi hominem mortalem agebat, cujusque altitudo excedere non poterat, nisi sex aut septem pedes, vult adorari ab omnibus velut immortalis Deus, Deorumque maximus; quod ut efficeret, curavit fieri statuam excedentem longè usitatam idolorum, quæ Gentiles adorabant, magnitudinem; scilicet ingentem statuam auream altitudinis sexaginta cubitorum; & sub ignis præcipit supplicio, ut omnes se prosternant in facies suas,

& adorent hanc statuam, in qua credebat se accipere divinos honores. Sanctus Chrysostomus exclamabat desuper, admirans cœcitatem & dementiam hujus Principis: *Vide Regis dementia excessum, vivens ex non vivente splendior apparere volebat.* Hic homo, qui vivus erat, vult apparere Deus immortalis in re, quæ vitam non habet; parvus hic homo vult magnum se facere Deum per metallum, quod minus est ipso. Quid per hoc obtinuit, nisi quòd se monstraverit minorem homine, cunctisque ostenderet saculis se impotem rationis?

Non est stoliditatis Principum ambitiosorum efficere seipso Deos; sed quod hæc non potuit, mirificè effecit infinita sapientia Regis Regum, dum voluit hominem esse verum Deum, dum Deus verè factus est homo. Infatiabilis ille magnitudinis appetitus,

Dan. 3.

Hom. 23. ad pop. Antioch.

Stultitia Nabuchodonosoris.

Deus solus poterat facere ut homo verè esset Deus.

titus, qui accensus est in corde hominis, quando dæmon seducens Protoparentes nostros, promittebat illis, quod futuri essent sicut Dii, frustratus est in persona primi Adæ sed adimpletus est, imò etiam expletus ultra id, quod desiderare est ausus, in persona Adæ secundi Iesu Christi, ubi homo factus est, non solum sicut Deus, sed Deus ipse. Et considera, quanto cum lucro & commodo: rapieris in admirationem magnitudinis, ad quam infinita ipsius bonitas elevare dignatus est miseriam nostram naturam humanam.

Homo elevatus super folium Dei in medium Sennatis SS. Trinitatis.

Intueri Divinitatem & Humanitatem sedentes simul supra idem folium unius Personæ divinæ, ita ut è duabus non sit nisi una eademque facta res; verumque etiam sit asserere, quod homo sit Deus, sicut affirmare verum est, quod Deus sit homo. Et quod juxta nostrum intelligendi modum honorem hunc auget, est, quod videatur homo elevatus super augustum hoc folium, usque ad medium sacratissimi Sanctuarii sanctissimæ Trinitatis. Verum quidem est, omnes tres divinas Personas possidere magnitudinem infinitam sibi communem; sed nos concipimus Personam Filii in medio Patris & Spiritus sancti; & inter nos judicaretur medium habere, nescio quid magis hono-

rabile. Eousque ergò placuit supremæ Majestati Dei attollere & collocare humanitatem nostram, in Personam Filii potius, quam Patris aut Spiritus sancti.

O homo obcecate! non aperies unquam oculos? non attollas unquam caput ad contemplandum & admirandum, si non excellentias DEI tui, saltem illas, quas ipse largitus est tibi per ineffabile mysterium Incarnationis? *Media stat inter Patrem & Spiritum sanctum Persona Filii, familiaris humano generi benignitate, familiarior idemitate, cum ipsa sola carnis nostræ suscepit paupertatem.* Nonne vides quod Persona Filii sit in medio Patris & Spiritus sancti, velut cor utriusque? Et quis dicere audeat, naturam nostram dignam non fuisse maximo hoc honore, nisi quia peccaverat? nonne magis digna fuisset illo, si nunquam peccasset, & indignè Deum offendisset. Itane ergò? Nunquam homo fuisset Deus, si nunquam fuisset magnus inimicus Dei? & hoc fere est, quod dicere volunt illi, qui tenent, Filium Dei nunquam fuisse incarnandum, si Adam non peccasset. Ubi est quis sanæ mentis, quem unica hæc propositio non offendat?

Finem huic consultationi imponent verba sancti Leonis Papæ: *Agnosce Christiane dignitatem tuam: & divina factus sum consors naturæ,*

X 3

naturæ,

natura, noli in veterem vilitatem degeneri conversatione redire. Attolle ergo te tandem, o homo, à vilitate tua naturali, & excellentias debent nos confundere pudore post Incarnationem.

considera divinas: Cogita, non amplius te esse eundem, postquam positus es honore, ut eundem cum Deo sis naturæ, per mysterium Incarnationis; & confundere, si oblitus tam sublimis gloriam eminentiæ sequaris vecorditer propensiones animales, hocque afficias opprobrio DEUM-Hominem, ut habeat fratres, qui referant feras & agant bestias. An minus reverearis ipsis dæmonibus conditionem tuam humanam, postquam Filius Dei elevare dignatus est tuam humanitatem usque ad folium propriæ divinitatis suæ?

Ipsi dæmones reverentur naturam humanam post mysterium Incarnationis.

Cum aliquando Christus Jesus offendisset in via miserum hominem à legione dæmonum miserrimè vexatum: maligni hi Spiritus augustæ Majestatis ejus præsentiam exterriti accurrerunt ad ipsum, & non obstante maxima ipsorum arrogantia prosternendo se ad pedes ejus, & rogârunt, ut, si ejicerentur è corpore istius hominis, permitteret sibi intrare in magnum ibi pascentium porcorum gregem. Et ipse tantâ refertus bonitate, ut nec maximis inimicis suis abnueret quidquam, annuit ipsorum votis. Circa quod sanctus Remigius prudenter observat,

quod petere non fuerint ausi, ut S. Remigius sibi in corpora aliorum hominum liceret intrare; eò quòd videntes Majestatem Dei omnipotentis, coram quo præ pavore contremiscebant, corpore indutam humano, profundissima ferebantur reverentia erga totam humanam naturam. Non petiit, ut in alios homines mitteretur, quia illum, cujus virtute torquebatur, humanam speciem gestare videbat.

Christiane, quid respondebis exprobrationi faciendæ tibi à dæmonibus immundis? agnoverunt illi dignitatem quandam, quam reverebantur in natura tua humana post mysterium Incarnationis, & tu tam parvi æstimas ipsam, ut non erubescas prostituere illam scædissimis peccatorum spurcitiis? Quando puritatem haberes Angelorum, nondum sufficeret illi, qui fruitur honore, ut sit ejusdem cum Deo Homine naturæ; & tu in seriem bestiarum hanc audeas dejicere naturam, quam Deus elevavit super Angelos, usque ad suæ gloriam Divinitatis? Jesus Christus recognoscit te in se, tibi que divinas suas communicat excellentias; tu recognosce Jesum Christum in te, & reverere exhibitum tibi ab ipso honorem, quo tantâ se tibi propinquitate voluit conjungere, ut proprius ipsius existas frater, & vivum corpo-

Æstimare non corporis ipsius mystici mem-
possumus ho-
norem, quo brum.

O si dignitatem nôsemus æ-
stimare, quam possidemus, dum
fratres Christi sumus Christi JESU, dum tanta
JESU sumus. necessitudine conjungimur ipsi?

Majus hoc est, quàm esse fratres
summorum mundi Imperato-
rum; excellentius hoc est, quàm
conditioni accenseri Angelorum
& sublimissimorum Seraphino-
rum in cælo: admirantur ipsi
felicitatem nostram, & nos non
agnoscimus ipsam; illi honori
sibi ducunt, se nostros esse mini-
stros: *Omnes sunt administratorii
Spiritus*; eò quòd intueantur in
hominibus divinam quandam
propinquitatem, quàm ipsi inventi
non fuerant digni; & nos tamen
nostram non collocamus in eo
gloriam, ut exhibeamus nos fi-
deles ministros Christi JESU?
Maximo deputatur honori, de-
putatum esse servitio domestico,
magisque familiari cujusdam Re-
gis, caro emuntur pretio prima-
ria aulae & curiae ipsius officia,
ostentant dum ostendunt publi-

cas servitutis suae tesseræ, velut
speciosissima, quæ haberi pos-
sunt ornamenta. Eheu! quid
sunt cuncti Reges terræ respectu
solius JESU Christi? Nonne mi-
noris sint, quàm sit pulvisculus
respectu orbis universi? Et ne-
mo quasi se credit honoratum,
dum fidelem præstat ipsi famu-
lato; procul abest, ut gloriam
aucupetur ex eo? Potius suffun-
dimur pudore, dum ipsius indui-
mur & adornamur insignibus,
quæ sunt adversitates, contem-
ptus, paupertas. O quàm pauci
sunt, qui portent hæc cum gau-
dio, quique credant sibi illa esse
honori? O JESU! qui tanti æ-
stimasti homines, ut ipsas etiam
illorum amaveris miseras, quàm
parum agnosceris, parum æsti-
maris, parum amaris à plerisque
hominibus? Ô divine JESU! o-
stende nobis pulchritudinem eo-
rum omnium, quæ sunt in te, &
persuadebimur luculenter, nihil
esse excellentius, quàm servire
tibi, te imitari, tibi
assimilari.

CONSULTATIO VI.

*De Cæcitate Judæorum, & omnium eorum, qui non
credunt Adventum Christi JESU.*

Sumus omnes
peregrini in
terrâ.

1. Paralip.
c. 29. v. 15.

NON est effatum melius
illo, quod S. Rex David
bina vice in Scripturis
edidit: *Peregrini sumus super terram.*

Verum quidem est, non omnes
homines iisdem implicari vitæ
negotiis; omnes tamen eodem
ambulant passu in cursu vitæ.
Nec